

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **Y. K.**, zastoupené JUDr. Janou Blažkovou, advokátkou se sídlem Brno, Chodská 13, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2005 č. j. 56 Az 71/2005 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 4. 2005 č. j. OAM-674/VL-20-ZA09-2005 byla žádost žalobkyně (dále i „stěžovatelka“) o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že během správního řízení o udělení azylu bylo nepochybně prokázáno, že žalobkyně podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve. Dále bylo objasněno, že ze své vlasti odešla výhradně z ekonomických důvodů a také ve snaze vyhnout se nelegálním praktikám soukromých osob, které po ní vymáhaly dluh. Na základě výpovědi žalobkyně a porovnáním údajů z jejího cestovní dokladu žalovaný zjistil, že žalobkyně opustila Ukrajinu a vstoupila na území České republiky dne 10. 5. 2001 na základě víza s platností do 240 dnů, od té doby zde nepřetržitě pobývá. Ačkoliv žalobkyně měla možnost se zde svobodně pohybovat a vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů, této možnosti nevyužila a žádost o udělení azylu podala až dne 4. 4. 2005, a to poté, kdy byla jako cizinec bez platného víza a povolení pobytu zadržena Policií České republiky

a následně jí bylo uděleno správní vyhoštění z území České republiky do 28. 3. 2008. Skutečnosti, které žalobkyně uvedla v žádosti o udělení azylu, jí byly známy již dříve a v podání žádosti jí nebránily žádné objektivní okolnosti. Žalovaný správní orgán shledal v případě žalobkyně naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 3. 10. 2005 č. j. 56 Az 71/2005 - 28 zamítl žalobu podanou žalobkyní proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že žalovaný se důvody vyplývajících z ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu podrobně zabýval, přičemž vycházel zejména z výpovědi samotné žalobkyně. Žalobkyně pobývala na území České republiky ode dne 10. 5. 2001, přičemž jí nebránily žádné objektivní okolnosti k podání žádosti o udělení azylu, žádost o udělení azylu však podala až poté, co byla zadržena Policií České republiky a bylo jí uděleno správní vyhoštění. Dle krajského soudu bylo v průběhu správního řízení nepochybně zjištěno, že žalobkyně podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, které jí bylo uděleno na dobu tří let. Jestliže byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, nebyly žalovaným již posuzovány a hodnoceny věcné důvody žádosti o azylu (tedy ani možnost udělení azylu dle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu) a žalovaný se v souladu se zákonem o azylu nezabýval ani překážkami vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen "s. ř. s.").

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podala stěžovatelka včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelka se domnívá, že krajský soud rozhodl její případ až příliš rutinně a odůvodnění rozhodnutí opírá jen o ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a neposuzoval již, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 téhož zákona. Zcela účelově se soud zabýval jen tím, že bylo rozhodnuto o vyhoštění stěžovatelky, nezkoumal skutečnosti, které jí nedovolují vrátit se na Ukrajinu. Stěžovatelka má za to, že její odchod z vlasti nebyl motivován pouze ekonomickými důvody a snaze vyhnout se nelegálním praktikám, které na Ukrajině panují při vymáhání některých dluhů. Krajský soud dle stěžovatelky jen uvedl, že o udělení azylu mohla stěžovatelka požádat zcela svobodně a nikoliv až po jejím zadržení policií. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a kasační stížnosti přiznat odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky, které učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné představit, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovatelce azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti,

popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností

Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. V projednávané věci aplikoval žalovaný ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) téhož zákona, když zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatelka podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelkou uplatněný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. V projednávaném případě bylo již ve správním řízení o udělení azylu hodnověrně prokázáno, že stěžovatelka na území České republiky přicestovala dne 10. 5. 2001, nejdříve zde pobývala na základě víza nad 90 dnů za účelem podnikání s délkou pobytu 240 dnů a dobou platnosti do 31. 12. 2001, poté zde nadále pobývala nelegálně, přičemž jí nic nebránilo domáhat se ochrany prostřednictvím institutu azylu. Teprve po vydání rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 28. 3. 2005 č. j. SCPP-758/PH-OPK3-SV-2005 (rozhodnutí je založeno v předloženém správním spise), kterým bylo stěžovatelce uděleno správní vyhoštění s dobou platnosti 3 roky, to je do 28. 3. 2008, podala stěžovatelka dne 4. 4. 2005 žádost o udělení azylu v České republice. Z uvedených skutečností krajský soud vyvodil, že jednání stěžovatelky (podání žádosti o udělení azylu) bylo vedeno snahou vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a proto vyslovil souhlas s rozhodnutím žalovaného správního orgánu, kterým byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se s právním posouzením dané věci krajským soudem ztotožňuje.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka také namítá, že krajský soud neposuzoval, zda splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 téhož zákona. Nejvyšší správní soud k uvedené námitce konstatuje, že je-li žádost o azyl zamítnuta správním orgánem jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 zákona o azylu, nelze současně rozhodovat o splnění podmínek dle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán rozhodl konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z důvodů předvídaných v ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Pokud tedy žádost stěžovatelky o udělení azylu byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, žalovaný v souladu se zákonem vůbec nerozhodoval o možnosti udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu a humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona, a krajský soud nemohl napadené rozhodnutí žalovaného v tomto směru podrobit žádnému přezkumu.

Stěžovatelka se v závěru kasační stížnosti výslovně dovolává také důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který však dále jakkoliv blíže nespecifikuje, proto se jím za této situace a v uvedeném rozsahu Nejvyšší správní soud nezabýval.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu